

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi trzy zarzuty uchybienia przez Rzeczpospolitą Polskę postanowieniom dyrektywy 94/22/WE.

Po pierwsze, zdaniem Komisji, polska ustawa „Prawo geologiczne i górnicze” oraz jej rozporządzenia wykonawcze przewidują wymogi jakie musi wypełnić zainteresowany podmiot w momencie składania wniosku o uzyskanie zezwolenia na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów, które plasują niektóre podmioty działające już na terytorium polskim w lepszej sytuacji niż pozostałe podmioty naruszając tym samym zasadę równego dostępu do tej działalności.

Po drugie, ustawa polska nie poddaje całego postępowania prowadzącego do uzyskania zezwolenia na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów procedurze przetargu jak tego wymaga art. 3 ust.2 dyrektywy 94/22/WE. Polskie prawo uzależnia poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów od uzyskania prawa użytkowania górniczego oraz koncesji. Jedynie uzyskanie prawa do użytkowania górniczego poprzedzone jest, z reguły, procedurą przetargową z zastrzeżeniem jednak prawa dwuletniego pierwszeństwa dla podmiotu, który rozpoznał i udokumentował złożę kopaliny oraz sporządził dokumentację geologiczną z dokładnością wymaganą do uzyskania koncesji na wydobywanie kopaliny.

Po trzecie, zdaniem Komisji, ocena ofert złożonych w celu uzyskania zezwolenia na poszukiwanie, badanie i wydobywanie węglowodorów, nie odbywa się jedynie na podstawie kryteriów określonych w art. 5 ust.1 dyrektywy 94/22/WE. Ponadto, nie wszystkie kryteria oceny oferty są ogólnie dostępne tj. opublikowane w Dz. U. UE.

(¹) Dz.Urz. U.E. L 164, str. 3

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano (Włochy) w dniu 7 grudnia 2010 r. — Kamberaj Servet przeciwko Istituto per l'Edilizia Sociale della Provincia Autonoma di Bolzano (IPES), Giunta della Provincia Autonoma di Bolzano, Provincia Autonoma di Bolzano

(Sprawa C-571/10)

(2011/C 46/11)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Bolzano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kamberaj Servet

Strona pozwana: Istituto per l'Edilizia Sociale della Provincia Autonoma di Bolzano (IPES), Giunta della Provincia Autonoma di Bolzano, Provincia Autonoma di Bolzano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada pierwszeństwa (principe de primauté) prawa Unii wymaga od sądu krajowego pełnego i natychmiastowego stosowania bezpośrednio skutecznych przepisów prawa Unii oraz odstąpienia od stosowania przepisów krajowych sprzecznych z prawem Unii, nawet jeżeli zostały one przyjęte w wykonaniu podstawowych zasad porządku konstytucyjnego państwa członkowskiego?
- 2) Czy w przypadku sprzeczności pomiędzy przepisem krajowym i EKPC, dokonane w art. 6 TUE odesłanie do EKPC wymaga od sądu krajowego zastosowania bezpośrednio art. 14 [EKPC] i art. 1 protokołu dodatkowego nr 12 [do EKPC] i odstąpienia od stosowania niezgodnego krajowego źródła prawa, bez konieczności uprzedniego wystąpienia do Corte Costituzionale o zbadanie jego zgodności z konstytucją?
- 3) Czy prawo Unii a w szczególności art. 2 i 6 TUE, art. 21 i 34 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] oraz dyrektywy 2000/43/WE i 2003/109/WE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (prowincjonalnym) takim jak zawarte w art. 15 akapit 3 [2] dekretu prezydenta republiki nr 670/1972 w związku z art. 1 i 5 ustawy prowincjonalnej nr 3 z 1998 r. oraz w uchwale rady prowincji nr 1865 z dnia 20 lipca 2009 r., w części w której w odniesieniu do korzyści przez nie przewidzianych a w szczególności do tzw. »dodatku mieszkaniowego«, nadają one znaczenie przynależności państwowej zastrzegając dla pracowników będących rezydentami długoterminowymi nie pochodzącymi z Unii lub dla bezpaństwowców traktowanie mniej korzystne niż dla obywateli będących rezydentami Wspólnoty (Włochów lub innych)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania:

- 4) Czy w przypadku naruszenia ogólnych zasad Unii takich jak zakaz dyskryminacji i wymóg pewności prawa, jeżeli istnieją krajowe przepisy wykonawcze pozwalające sądowi „nakazać zaprzestanie szkodliwego zachowania i wydać każde inne odpowiednie postanowienie zależnie od okoliczności i skutków dyskryminacji” oraz wymagające od niego „nakazania zaprzestania zachowania, postępowania lub cofnięcia dyskryminującego aktu, jeżeli nadal on istnieje, jak również usunięcia skutków” i pozwalające zarządzić „w celu uniemożliwienia ponownego wystąpienia — w terminie określonym w postanowieniu — plan usunięcia stwierdzonych przypadków dyskryminacji”, wykładni art. 15 dyrektywy 2000/43/WE w części w której przewiduje on, że sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające należy dokonywać w ten sposób, iż pomiędzy stwierdzonymi przypadkami dyskryminacji i skutkami, jakie mają być usunięte również w celu uniknięcia nieuzasadnionej dyskryminacji odwrotnej, obejmuje on wszystkie naruszenia oddziałujące na osoby, których dotyczy dyskryminacja chociażby nie były częścią sporu?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:

- 5) Czy prawo Unii a w szczególności art. 2 i 6 TUE, art. 21 i 34 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] oraz dyrektywy 2000/43/WE i 2003/109/WE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (prowincjonalnym), które wymagają jedynie od osób pochodzących spoza Wspólnoty a nie od obywateli Wspólnoty (Włochów i innych) — zrównanych jedynie w zakresie obowiązku zamieszkiwania na terytorium prowincji przez okres dłuższy niż 5 lat — spełniania dodatkowego wymogu polegającego na przepracowaniu 3 lat w celu korzystania z dostępu do dodatku mieszkaniowego?
- 6) Czy prawo Unii a w szczególności art. 2 i 6 TUE, art. 18, 45, 49 TFUE w związku z art. 1, 21 i 34 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej], stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (prowincjonalnym), które przewidują, że obywatele Wspólnoty (Włosi i inni) mają obowiązek złożenia oświadczenia o przynależności lub przystąpieniu do jednej z grup językowych obecnych w Górnej Adydze/Południowym Tyrolu w celu korzystania z dostępu do dodatku mieszkaniowego?
- 7) Czy prawo Unii a w szczególności art. 2 i 6 TUE, art. 18, 45, 49 TFUE w związku z art. 21 i 34 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej], stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (prowincjonalnym), które nakładają na obywateli Wspólnoty (Włochów i innych) obowiązek zamieszkiwania lub pracy na terytorium prowincji od co najmniej 5 lat w celu korzystania z dostępu do dodatku mieszkaniowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 8 grudnia 2010 r. — Sergiu Alexandru Micșă przeciwko Administrația Finanțelor Publice Lugoj, Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-573/10)

(2011/C 46/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sergiu Alexandru Micșă

Strona pozwana: Administrația Finanțelor Publice Lugoj, Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, Administrația Fondului pentru Mediu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 110 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie zwolnieniu z uiszczenia opłaty od zanieczyszczeń w przypadku pierwszego zarejestrowania na terytorium państwa członkowskiego pojazdów mających szczególne, dokładnie określone cechy techniczne, podczas gdy na mocy przepisów krajowych opłata w odniesieniu do innych pojazdów podlega uiszczeniu?
- 2) W wypadku gdyby art. 110 TFUE stał na przeszkodzie zwolnieniu, o którym mowa w pierwszym pytaniu jedynie w określonych okolicznościach, czy okoliczność taką stanowi przypadek, w którym wszystkie pojazdy silnikowe wyprodukowane na terytorium krajowym, ich większość lub znaczna liczba, mają cechy techniczne powodujące zwolnienie (należy mieć na uwadze okoliczność, że cechy takie mają również pojazdy silnikowe produkowane w innych państwach członkowskich UE i że również dla nich przewidziano zwolnienie)?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, jakie cechy produktu czynią go podobnym w rozumieniu art. 110 TFUE do pojazdu silnikowego, który posiada następujące cechy łącznie:
 - a) jest nowy (czyli nie był nigdy wcześniej sprzedany w celu innym niż odsprzedaż lub dostawa i z uwagi na to nie był nigdy zarejestrowany) lub był używany i został zarejestrowany w państwie członkowskim Unii Europejskiej w okresie od dnia 15 grudnia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2009 r. włącznie;
 - b) został zaprojektowany i skonstruowany dla celów transportu pasażerskiego i oprócz fotela kierowcy posiada najwyżej osiem miejsc siedzących (pojazdy kategorii M1 w rozumieniu rumuńskich przepisów) lub został zaprojektowany i skonstruowany do transportu towarów o wadze maksymalnej nieprzekraczającej 3,5 t (pojazdy kategorii N1 w rozumieniu rumuńskich przepisów);
 - c) spełnia normę zanieczyszczenia Euro 4;
 - d) posiada pojemność silnika nieprzekraczającą 2 000 cm³ (cecha, którą należy uwzględnić jedynie w przypadku pojazdów kategorii M1)?